

Wyrok z dnia 13 marca 1997 r.
I PKN 42/97

Kognicja sądu pracy nie obejmuje oceny zasadności wymierzenia kary dyscyplinarnej urzędnikowi samorządowemu.

Przewodniczący SSN: Walerian Sanetra, Sędziowie SN: Kazimierz Jaśkowski (sprawozdawca), Jadwiga Skibińska-Adamowicz.

Sąd Najwyższy, po rozpoznaniu w dniu 13 marca 1997 r. sprawy z powództwa Bronisławy P. przeciwko Urzędowi Gminy i Miasta w G.Ś. o przywrócenie do pracy, na skutek kasacji powódki od wyroku Sądu Wojewódzkiego-Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych we Wrocławiu z dnia 5 listopada 1996 r. [...]

o d d a l i ł kasację

U z a s a d n i e n i e

Powódka Bronisława P. w sprawie przeciwko Urzędowi Gminy i Miasta w G.Ś. o przywrócenie do pracy wniosła kasację od wyroku Sądu Wojewódzkiego-Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych we Wrocławiu z dnia 5 listopada 1996 r. [...]. Zaskarżonym wyrokiem oddalono rewizję od wyroku Sądu I instancji, który ponownie rozpoznając sprawę oddalił powództwo. W kasacji postawiono zarzut naruszenia prawa materialnego, tj. art. 37 ustawy z dnia 16 września 1982 r. o pracownikach urzędów państwowych (Dz. U. Nr 31, poz. 214 ze zm.) w związku z art. 25 ustawy z dnia 22 marca 1990 r. o pracownikach samorządowych (Dz. U. Nr 21, poz. 124 ze zm.) przez przyjęcie, że nie nastąpiło przedawnienie odpowiedzialności dyscyplinarnej oraz naruszenie art. 34 ust. 1 ustawy o pracownikach urzędów państwowych w związku z art. 25 ustawy o pracownikach samorządowych przez uznanie, że to samo zdarzenie może stanowić podstawę do dwukrotnego rozwiązania stosunku pracy bez wypowiedzenia. Zarzucono także naruszenie prawa procesowego (art. 386 § 6 KPC) przez niezastosowanie się Sądu do oceny prawnej dokonanej przez Sąd Wojewódzki rozpoznający sprawę po raz pierwszy, według której jest dopuszczalne badanie przez sąd zasadności orzeczenia komisji dyscyplinarnej. Kasacja wnosi o zmianę zaskarżonego wyroku i uwzględnienie powództwa.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja nie jest uzasadniona.

Zarzut naruszenia art. 386 § 6 KPC jest bezpodstawny, gdyż przepis ten nie ma zastosowania w sprawie. Zgodnie bowiem z art. 11 ust. 2 ustawy z dnia 1 marca 1996 r. o zmianie Kodeksu postępowania cywilnego... (Dz. U. Nr 43, poz. 189) do złożenia i rozpoznania rewizji od orzeczenia sądu pierwszej instancji, wydanego przed dniem wejścia w życie tej ustawy, stosuje się przepisy dotychczasowe. Ustawa ta weszła w życie dnia 1 lipca 1996 r., natomiast wyrok Sądu I instancji został wydany dnia 24 czerwca 1996 r. Do rozpoznania rewizji od niego były zatem właściwe przepisy sprzed

nowelizacji dokonanej ustawą z dnia 1 marca 1996 r., a nie art. 386 § 6 KPC wprowadzony przez tę nowelizację.

Nie są także uzasadnione zarzuty dotyczące naruszenia prawa materialnego. Zgodnie z art. 25 ustawy o pracownikach samorządowych, w sprawach odpowiedzialności porządkowej i dyscyplinarnej pracowników samorządowych, w kwestiach nie uregulowanych w tej ustawie, stosuje się odpowiednio przepisy art. 34 ust. 1 i 3, art. 36 ust. 6 i art. 37 ustawy o pracownikach urzędów państwowych. Według przepisu art. 34 ust. 1 ustawy o pracownikach urzędów państwowych - który to przepis zdaniem wnoszącej kasację został naruszony - urzędnicy państwowi mianowani ponoszą odpowiedzialność dyscyplinarną za naruszenie obowiązków pracowniczych. Nie twierdzi się w kasacji, że powódka nie była pracownikiem mianowanym i że nie naruszyła obowiązków pracowniczych. Zarzut obrazy tego przepisu podlega zatem oddaleniu.

Z uzasadnienia kasacji wynika, że drugi zarzut naruszenia prawa materialnego dotyczy art. 37 ust. 1 zdanie 1 ustawy o pracownikach urzędów państwowych, stosowanego odpowiednio na podstawie art. 25 ustawy o pracownikach samorządowych. Zgodnie z art. 37 ust. 1 zdanie 1 postępowanie dyscyplinarne nie może być wszczęte po upływie miesiąca od dnia uzyskania wiadomości o popełnieniu czynu uzasadniającego odpowiedzialność dyscyplinarną ani po upływie roku od dnia popełnienia takiego czynu. Powódka została zwolniona z pracy bez wypowiedzenia na podstawie art. 52 § 1 pkt 1 KP, a następnie Sąd pracy prawomocnym wyrokiem przywrócił ją do pracy w pozwanym Urzędzie. Ponowne zwolnienie powódki - w oparciu o ten sam zarzut - nastąpiło na podstawie art. 14 ust. 1 pkt 2 ustawy o pracownikach samorządowych. Według tego przepisu właściwy organ lub osoba rozwiązuje bez wypowiedzenia stosunek pracy z pracownikiem samorządowym mianowanym w razie prawomocnego skazania na karę dyscyplinarną wydalenia z pracy w urzędzie. Tego rodzaju kara została orzeczona wobec powódki i w niniejszym procesie domaga się ona przywrócenia do pracy twierdząc w kasacji, że postępowanie dyscyplinarne zostało wszczęte po upływie jednego miesiąca od dnia uzyskania przez pracodawcę wiadomości o popełnieniu czynu uzasadniającego odpowiedzialność dyscyplinarną (odmowa wykonania polecenia) oraz że to samo przewinienie nie może być dwukrotnie podstawą rozwiązania stosunku pracy. Oba zarzuty nie są uzasadnione, gdyż sąd pracy nie jest instancją odwoławczą od orzeczeń komisji dyscyplinarnych dla pracowników samorządowych. Dokonując wykładni art. 14 ust. 1 pkt 2 ustawy o pracownikach samorządowych w wyroku z dnia 11 października 1994 r., I PRN 78/94 (OSNAPiUS 1995 Nr 8 poz. 98) Sąd Najwyższy trafnie stwierdził, że ten przepis nie daje swobody zakładowi pracy w zakresie podjęcia decyzji o rozwiązaniu stosunku pracy. W procesie o przywrócenie do pracy pracownika zwolnionego na podstawie art. 14 ust. 1 pkt 2 ustawy o pracownikach samorządowych sąd pracy może badać jedynie fakt, czy orzeczenie sądu dyscyplinarnego jest orzeczeniem istniejącym w płaszczyźnie wymagań stawianych przez ustawę o pracownikach samorządowych (w szczególności, czy zostało wydane przez właściwy organ). Natomiast sprawa zasadności wymierzonej kary lub - jak w niniejszej sprawie - kwestia przedawnienia wszczęcia postępowania jest poza kognicją sądu pracy. Ponadto należy zauważyć, że podstawą ponownego rozwiązania z powódką stosunku pracy nie było jej zawinione naruszenie obowiązków pracowniczych, lecz prawomocne orzeczenie kary wydalenia z pracy w urzędzie, co - jak już wyżej stwierdzono - powoduje rozwiązanie stosunku pracy mianowanego

urzędnika samorządowego na podstawie art. 14 ust. 1 pkt 2 ustawy o pracownikach samorządowych.

Z tych względów na podstawie art. 393¹² KPC orzeczono jak w sentencji.

=====